

Folketingets Erhvervsudvalg

ERHVERVSMINISTEREN

7. december 2020

Besvarelse af spm. 114 alm. del stillet af udvalget den 10. november efter ønske fra Torsten Schack Pedersen (V).

ERHVERVSMINISTERIET

Slotsholmsgade 10-12
1216 København K

Spørgsmål:

Ministeren bedes vurdere, om markedsføringslovens § 11 b er i strid med direktivet om urimelig handelspraksis (2005/29/EF). Som baggrund for spørgsmålet henvises til, at der med § 11 b praksis indføres et generelt forbud mod forbrugslånsvirksomheder og forbrugslånsvirksomheders markedsføring af leasingaftaler (i forbindelse med markedsføring af spil og spilleudbydere). Det er som udgangspunkt ikke tilladt, da direktivet er totalharmoniseret, medmindre der f.eks. er tale om en finansiel tjenesteydelse. Medlemsstaterne kan således godt i overensstemmelse med direktivet på produktniveau ”finansielle tjenesteydelser” og ikke på virksomhedsniveau ”forbrugslånsvirksomheder”, fastsætte strengere regler for bl.a. finansielle tjenesteydelser. I den forbindelse bemærkes det, at en leasingaftale ikke er en finansiel tjenesteydelse.

Tlf. 33 92 33 50
Fax 33 12 37 78
CVR-nr. 10 09 24 85
EAN nr. 5798000026001
em@em.dk
www.em.dk

Svar:

På baggrund af den politiske aftale om et opgør med kviklån fra december 2019 indførtes et forbud mod enhver markedsføring af forbrugslånsvirksomheder og kreditaftaler til forbrugere i forbindelse med markedsføring af spil eller spiludbydere.

Det fremgår af præampelbetragtning nr. 9 i direktivet om urimelig handelspraksis, at ”Med hensyn til finansielle tjenesteydelser og fast ejendom berører direktivet derfor ikke medlemsstaternes ret til at gå videre end dets bestemmelser for at beskytte forbrugernes økonomiske interesser.” Som baggrund herfor henvises der til finansielle tjenesteydelsers kompleksitet og alvorlige iboende risici.

Videre fremgår det af art. 3, nr. 9, som vedrører direktivets anvendelsesområde, at ”I forbindelse med »finansielle tjenesteydelser«, som defineret i direktiv 2002/65/EF, samt fast ejendom kan medlemsstaterne på det område, hvor der med dette direktiv sker en tilnærmelse, stille krav, som er mere restriktive eller præskriptive end dette direktiv.” Følgende definition af finansiel tjenesteydelse fremgår af artikel 2, litra b, i direktiv 2002/65/EF ” »finansiel tjenesteydelse«: enhver tjeneste, der har karakter af bank-, kredit-, forsikrings-, individuel pensions-, investerings- eller betalingstjenesteydelse”.

Direktivet er dermed ikke til hinder for, at medlemsstaterne fastsætter mere vidtgående bestemmelser om urimelig handelspraksis *i forbindelse med* finansielle tjenesteydelser. Det omfatter også regler om markedsføring af forbrugslånsvirksomheder, der udbyder finansielle tjenesteydelser.

For så vidt angår de konkrete bemærkninger om markedsføring af leasingaftaler, er jeg orienteret om, at Forbrugerombudsmanden i såkaldt forhåndsbesked til De Danske Bilimportører har udtalt, at:

”Markedsføring af leasingaftaler, der ikke er forbrugerkreditaftaler og markedsføring af virksomheder, der ikke udbyder forbrugerkreditaftaler, er ikke omfattet af forbuddet i markedsføringslovens § 11 b, stk. 1.

Markedsføring af leasingaftaler, der er kreditkøb, er omfattet af undtagelsen i § 11 b, stk. 3, hvorefter forbuddet i § 11 b, stk. 1, ikke finder anvendelse. Det samme gælder markedsføring af virksomheder, der udbyder sådanne leasingaftaler og ikke udbyder andre forbrugerkreditaftaler end kreditkøb.

Markedsføring af virksomheder, der udover leasingaftaler også udbyder forbrugerkreditaftaler uafhængigt af køb af en specifik vare eller tjenesteydelse, er derimod omfattet af forbuddet i § 11 b, stk. 1, medmindre fx visningen eller omtalen af virksomhedens navn, logo eller andre kendetegn sker i markedsføring af en leasingaftale/forbrugerkreditaftale, der er kreditkøb, jf. undtagelsen i § 11 b, stk. 3.”

Med venlig hilsen

Simon Kollerup